

VĎAKA
Betlehemu

SA RODÍ LÁSKA A JE TU NÁDEJ

MAX LUCADO

Americký originál Because of Betlehem:	©2016 by Max Lucado
Vydavateľ:	Originally published in Nashville, Tennessee, by Thomas Nelson. Thomas Nelson is a registered trademark of Thomas Nelson, Inc. Published by arrangement with Thomas Nelson, a division of HarperCollins Christian Publishing, Inc.
Slovenské vydanie:	©2016 KUMRAN, s. r. o. Mýtna 62, 064 01 Stará Ľubovňa www.kumran.sk Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná, uložená do informačných systémov ani inak rozširovaná (elektronicky alebo mechanicky) bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.
Preklad:	Jana Bálíková
Jazyková korektúra:	Eva Petrovičová
Zodpovedný redaktor:	Eva Štrbová
Originál obálky:	Micah Kandros
Foto na obálke:	KarenJames.com
Obálka a grafická úprava:	Štefan Talarovič
Tlač:	Tlačiareň HEIDY, s. r. o.
Prvé vydanie:	ISBN 978-80-89487-79-0

OBSAH

<i>Podakovanie</i>	7
1 Milujem Vianoce	9
2 Boh má tvár	17
3 Spasení sami pred sebou	25
4 Nádej pri ťaživých myšlienkach	35
5 Nikdy nie je neskoro	45
6 Uctievanie prináša zázraky	53
7 Boh vedie múdrych	65
8 Pokora žiari	73
9 Možno dnes	81
10 Koruna, kolíska a kríž	93
11 Dajte zbohom krivým sklonom	103
12 Každý deň Vianoce, jasličky v každom srdci	113
<i>Poznámky</i>	121

Darček mám skrytý v zásuvke na ponožky. V pravom zadnom rohu medzi čiernymi a hnedými. Denalyn otvorí škatuľku v Prvý sviatok vianočný ráno. Izbu zaplní jej ochkanie a achkanie. Zapne si retiazku na šiji, ukáže privesok a usmeje sa na svojho manžela. Jedna z našich dcér zvolá: „Aký perfektný dar!“ Druhá sa spýta: „Ocko, ako si vedel, že...?“

Bolo to ľahké. Pochopil som náznak. Keď Denalyn vyjadrila svoje vianočné želania, vzal som jej želania domov a ukryl ich v zásuvke na ponožky s vedomím, že sa dočkám veľkého uznania. Mám radšej povedať pravdu? Denalyn si vlastne svoj darček kúpila sama.

Zaviedla ma do klenotníctva v nákupnom centre a požiadala predavačku, aby vybrala privesok zo sklenenej vitríny. Pridržala si retiazku okolo krku a skúmala medailón v zrkadle na pulte. Prihovárala sa mi tempom, akým sa človek zvyčajne zhovára s osobou, ktorá angličtinu ovláda len chabo. „Max... páči... sa... mi... to...“

Žena za pultom sa pridala. „Myslím, že vašej manželke sa tento náhrdelník páči. Pre prípad, že by ste to potrebovali vedieť, produkt číslo 251.“

„Max, počúvaš vôbec?“

Nepočúval som. Pozoroval som okoloidúcich a všimol som si, že veľa ľudí má na sebe futbalové tričky, čo mi pripomenulo dôležitý nedeľný zápas, ktorý Dallas Cowboys musia vyhrať, aby sa dostali do celonárodného finále. Začal som uvažovať o svojom

pracovnom rozvrhu. *Budem počas zápasu doma? Máme niečo na zahryznutie? Najradšej mám počas zápasu zemiakové lupienky. V skutočnosti by som si ich dal hneď teraz. Predávajú ich niekde v nákupnom centre?*

„Max.“ Hlas ku mne doliehal zďaleka.

„Max.“ Znel povedome.

„Max!“ Vtedy som si uvedomil, kde som. (K lupienkom som sa nedopracoval.)

Zvrtol som sa. Denalyn pozerala na mňa. Predavačka pozerala na mňa. Mal som pocit, že všetky ženy, čo boli na dohľad, pozerali na mňa. Náznamy sa sypali ako snehové vločky počas zimy vo Winnipegu.

Denalyn mne: „Vianoce sú na budúci mesiac, Max.“

Predavačka: „Môžete si to vyzdvihnúť kedykoľvek, pán Lucado.“

Denalyn predavačke: „Zopakujte mi, prosím, číslo produktu.“

Predavačka Denalyn: „Číslo 251.“

Denalyn mne: „Zapíšem to. Pre istotu, ak by človek, za ktorého som sa vydala, potreboval pomocť so svojím nákupným zoznamom.“

Predavačka mne: „Máme otvorené do deviatej večer.“

Denalyn mne: „Majú otvorené do deviatej večer.“

Iba som prikývol a usmial som sa. Pravdupovediac, náznamy potrebujem. Kiežby každé rozhodnutie v živote bolo také ľahké! Stačilo, že som tomu chvíľu venoval pozornosť.

Ach, škoda, že sa to isté nedá povedať o hostinskom. Mohol byť svedkom Ježišovho narodenia. Stačilo by, keby našiel kúsok miesta pre pár z Nazareta. No nenašiel. A tak sú v Písme tieto smutné riadky:

Kým tam boli, nadišiel jej čas pôrodu. I porodila svojho prvorodeného syna, zavinula ho do plienok a uložila do jasiel, lebo pre nich nebolo miesta v hostinci. (Lk 2, 6 – 7)

V tejto pasáži zostalo veľa nevypovedaného. Nevieme nič o hostinskom, o hostinci ani o dennom čase. Vieme len toto: nepozval ich dovnútra. Nemal voľné miesto. Sčítanie ľudu premenilo ospalý Betlehem na obchodne previtajúce mesto. Hostinský zaplnil všetky izby i komôrky. Využil všetky posteľe. Na chodbu porozkladal matrace a rohože. To miesto bolo preplnené.

No, úprimne povedané, nemohol nájsť ešte kúsok miesta? Mária bola v treťom trimestri tehotenstva. Nenašli by ste posteľ pre matku, ktorá má čoskoro porodiť? Samozrejme, že áno. A preto uvažujem – bol nejaký iný dôvod, pre ktorý odmietli Ježišových rodičov?

Možno sa zaklopanie na dvere ozvalo o polnoci. Už zhasli poslednú sviečku, umyli posledný tanier. Jedinými zvukmi boli praskot uhlíkov v kozube a chrápanie spiacich hostí. Hostinský v nočnej košeli poodchýlil dvere, pozrel do tmy a povedal Jozefovi: „Je príliš neskoro. Nemáme voľnú ani jednu posteľ. Skôr by sa azda bolo našlo miesto. No v túto nočnú hodinu? Lutujem.“

Okrem toho by Máriino tehotenstvo mohlo spôsobiť problémy. Čo ak by počas pôrodu kričala a zobudila ostatných hostí? A bábätko? Bábätká bývajú hlučné a nepokojné. A toto bol hostinec, nie pôrodnica.

Azda už bola ozaj neskorá noc.

Alebo dvojica pôsobila príliš všedným dojmom.

Boli to jednoduchí vidiečania. Bedáč. Keby boli Mária a Jozef kráľovnou Máriou a kráľom Jozefom, hostinský by zareagoval inak. Keby boli prišli s ťavami a služobníctvom a nemali so sebou len pár kusov oblečenia a unaveného somára – keby boli nevšední – aj

hostinský by mohol zareagovať nevšedne. No nezaznelo trúbenie. Neohlásil ich herold ani ich príchod neavizoval kuriér. Ozvalo sa len zaklopanie.

Zaklopanie na dvere...

obyčajná dvojica...

v neskorú hodinu,

keď bol hostinec preplnený.

A tak hostinský premeškal príležitosť.

A TAK HOSTINSKÝ PREMEŠKAL PRÍLEŽITOSŤ.

I TERAZ SA TO STÁVA MNOHÝM.

I teraz sa to stáva mnohým. Premeškajú šancu otvoriť dvere. Pripravajú sa o príležitosť zažiť Ježišovo narodenie. No betlehemský zázrak sa odohráva ešte vždy. Boh prichádza na miesta, kde žijeme, a prihovára sa nám. Hovorí prostredníctvom písaného slova, západov slnka, láskavých priateľov alebo varovania v lekárskej správe. Jeho spev znie vo vianočných koledách. Oslovuje nás vianočnými kázňami. Dotýka sa nás prostredníctvom vianočného príbehu.

„Hľa, tu som!“ nabáda nás Ježiš. „Stojím pri dverách a klopem. Kto počúvne môj hlas a otvorí dvere, k tomu vojdem a budem s ním večerať a on so mnou (Zjv 3, 20).

Mám priateľa, ktorý pôsobí v Papui-Novej Guinei. Mnohí ľudia z tejto kultúry neklopú na dvere. Zastanú pred dvermi a zdvorilo zakašľú, aby ohlásili, že sú tam. Keď sa prekladatelia Biblie usilovali vysvetliť myšlienku, že Ježiš klope na dvere, miestni to nechápali. Misionári vyriešili medzikultúrny problém tak, že verš zmenili na: „Stojím pri dverách a kašľem.“

Či už si Ježiš odkášľáva alebo klope na dvere, ide o to isté. Je jemný a zdvorilý. Nenanucuje sa. No len čo sa načiahneme, aby

sme otvorili dvere, zaplače dieťa, zazvoní telefón, doperie práčka alebo zapípa elektronický kalendár a pripomenie nám, že máme študovať na skúšku, zatelefonovať lekárovi alebo pokosiť trávnik.

Život je rušný. Aj váš život. Samo nebo vie, že už robíte viac, ako vládnete. A pretože to nebo vie, Ježiš neprichádza so zoznamom vecí, ktoré máte urobiť, ale so zoznamom toho, čo pre vás urobil a ešte urobí. Vaša smrť? Je porazená. Vaše hriechy? Odpustené. Vaše obavy? Dodá vám odvalu. Vaše otázky? Povedie vás.

Ježiš dvíha bremená. Nepridáva nám ďalšie.

JEŽIŠ NEPRICHÁDZA SO ZOZNAMOM VECÍ,
KTORÉ MÁTE UROBIŤ, ALE SO ZOZNAMOM TOHO,
ČO PRE VÁS UROBIL A EŠTE UROBÍ. JEŽIŠ
DVÍHA BREMENÁ. NEPRIDÁVA NÁM ĎALŠIE.

„Ale je príliš neskoro,“ poviete. Nie, nie je. Pre Krista nikdy nie je príliš neskoro.

Nikdy nie ste prístarí, priveľmi pošpinení či zodratí. Eliáš bol deprimovaný. No aj tak k nemu prišiel Boh. Abrahám bol starý. Boh ho ešte vždy viedol. Mojžiš už dlho žil v ústraní. Boh ho predsa povolal. Jonáš bol na úteku, no Boh preňho aj tak našiel uplatnenie. Jakub oklamal svoju rodinu. No Boh mal preňho aj tak miesto. Peter Krista zradil, Šavol Krista prenasledoval, Tomáš o Kristovi pochyboval, no všetci sa poučili, že na Krista nikdy nie je príliš neskoro.

NIKDY NIE JE NESKORO UTIEKAŤ SA
O POMOC KU KRISTOVI.

Vydavateľstvo so zameraním na modernú kresťanskú literatúru.
Naším cieľom je prinášať slovenskému čitateľovi kvalitnú a pútavú knihu,
ktorá v sebe nesie silné posolstvá viery a nádeje.

Okrem vydavateľskej činnosti prevádzkujeme
najväčšie kresťanské internetové kníhkupectvo na Slovensku.

www.kumran.sk

ISBN 978-80-89487-79-0